

**Boží láska je silnější než smrt. / Píseň 3, 1 – 4; 8,6 /
Olomouc 1. 5. 2022**

Bratři a sestry,

Píseň písní je možná nejkrásnější a nejhlubší písní o lásce, která byla kdy zkomponována. Nádherným příkladem ryzí lásky je milá, která hledá svého milého. Milá postrádá toho, kterého nade vše miluje. Kamsi zmizel, neví kde je. Je však po něm pusto a prázdno. To je láska – když mi ten druhý chybí a nemohu bez něj žít. To je opravdová láska, možná při člověku – že se o druhého strachuje a bojí. Nestalo se mu snad něco? Neublížil mu někdo? Ale i třeba – nezapomněl na mne? Pravá láska však v takové situaci nesedí nečinně, ale jedná. Chápe se iniciativy. Vyráží hledat svého milého, svou milou. Spěchá na pomoc a je ochotna nastavit svou kůži pro toho druhého. Přesně tohle udělá milá. Jde za svým milým. Ale podívejme se kam! Do ulic jakéhosi temného města. Do temných ulic a hrůzostrašných zákoutí. Do města bez života, ve kterém dávno uhaslo poslední světýlko v krbu. Není to jen Ostrava hodinu po půlnoci. Není to ani jen noční newyorský Bronx. To mladé děvče sestupuje až na místa nesrovnatelně děsivější. Do podsvětí. Do místa krajního ohrožení a smrti. Tam, kde končí veškerá lidská naděje. Je to místo odkud není návratu. Je to snad až to, co nazýváme peklem.

Není ale nutno toto místo hledat kdesi pod zemí. To město je na zemském povrchu. To město je tady i všude jinde. To město shrnuje všechna ohrožení našeho světa. Zahrnuje všechna místa, kde vyhasl život, a je – li přece, pak je to jen přežívání. Zahrnuje místa stínů, kde se lidé nemohou zastavit a jeden s druhým pohovořit. Jakoby všude kdesi za rohem číhali tajemní strážci, kteří bdí nad městem odcizení a od nichž není možno čekat žádnou pomoc. Kolik už bylo hrozných míst na světě, která pohltila vše živé, aby již nic z toho nevydala? Kolik lágrů a ghatt se až nápadně podobalo a dodnes podobá tomuto městu? Kolik míst nenávisti a zla je stále temnou skutečností všude tam, kde se láska vytrácí?

Naše píseň je o lásce. O lásce, která je silná jako smrt. Co to znamená? Dá se láska srovnávat se smrtí? Proč ne raději se životem? Možná to znamená to, že může být až tak tak silná, že se nevyhýbá ani riziku smrti a vlastního zničení když jde o toho, koho miluje. A uvědomuje si přitom sílu smrti a její nepřemožitelnost pouhým člověkem. Ta dívka jde až sem. Až do míst té největší hrůzy vstoupí, aby hledala milého. Dokonce osloví i ty mýtické strážce – a jak jinak, odpovědi se nedočká. Její hledání je dlouhé a bolestné – vždyť řekne: „Hledala jsem ho a nenalezla.“ Ale ona to nevzdává. Trpělivě pokračuje ve svém obdivuhodném pátrání. A nakonec je úspěšná. „Jakmile jsem od nich

odešla, hned jsem našla toho, kterého tolik miluji.“ Uchopila jsem ho a už ho nepustím... Spolu s milým naleznou cestu ven z toho prokletého místa. Tohle dovede láska. Dovede pro druhého riskovat. A to se podle tohoto příběhu vyplácí.

Tady v tom setmělém místě nakonec dojde k setkání dvou milenců. Ale je to takto vždycky? Vždyť naše lidská zkušenost je často jiná! Kolik lidí bylo od sebe odděleno, aby se už nikdy neshledali? Kolik milujících žilo v naději, že se s milovanými setká, avšak marně? Jak trpělivě očekávala rodina Šimsových svého Jaroslava, s jakou nadějí důvěřovala jejich láska, že se jim jejich manžel a otec vrátí – a nedočkali se! Jejich láska byla silná jako smrt stejně jako i láska Jaroslava Šimsy, s níž napsal knížku Úzkost a naděje, jakési zápisky, dopisy a úvahy z Dachau. Ale ty časy neskončily, ač jsme si mysleli, že jsou za námi. Kolik ukrajinských rodin bylo rozděleno válkou a smrtí! Lidé, jejichž láska byla silná. Možná silná jako smrt. Museli se potýkat s nenávisť. Taky silnou jako smrt, s nenávisť, která ale sama smrt rozsévá.

A přemýšlíme - li v této souvislosti o té biblické milé, která se se svým milovaným přece setká, pak nás to může vést k následující úvaze: co když nám tato starozákonní fikce otevírá tajemným způsobem dveře do prostoru, který přesahuje naše pozemské i lidské souřadnice i schopnosti milovat? Co když nás už zde a jakoby lehounkým náznakem odkazuje k lásce, která je nejen silná jako smrt, ale dokonce silnější ? Co když nám chce již nyní ukázat k naději, že je láska, která je láskou vítěznou - oproti té naší lásce lidské, která sice hledá, ale nemusí vždycky nalézat ?

Je dnes už třetí neděle velikonoční. Zvěst o vzkříšení je v nás stále čerstvá a živá. Sledujme jinou ženu, která také hledá, také ještě v temnotě. Ta milá z Písně písní hledá živého milého a je ve svém hledání úspěšná. Marie Magdalská, o které jsme četli v prvním čtení, hledá tělo Pána Ježíše. Toho, kterého milovala a který do jejího života vstoupil a změnil jej. Ale ona hledá mrtvé tělo. I její láska přitom sahá až za smrt. Je to její hledání zvláštní a její láska je ohromující. Ona má zkušenost se smrtí. Ví, že Pán zemřel na kříži, že není mezi živými. Ví, že není v moci člověka, aby tomu bylo jinak. Nepočítá s tím, že by ještě viděla svého Pána živého. A přece pátrá. Přece se po něm ptá ! Vskutku - láska silná jako smrt ! Marie vybíhá z domova a jde k hrobu. Ještě je tma. Tma, která připomíná tu temnou scénérii z Písně písní. Ale to ještě není konec. Postupně krok za krokem se rodí něco zcela nečekaného. Hrob je otevřený. Do temného světa stínů proniká světlo naděje. Marie se setká se strážci hrobu, ale nejsou to temné bytosti podsvětí. Jsou to andělé v bílém rouchu. Andělé, kteří se jí ptají:“Proč pláčeš?“ „Odesli mého Pána a nevím, kam jej položili.“ A než se otočí, stojí tváří v tvář Vzkříšenému Ježíši. Zprvu nic nepozná, ale jakmile ji

Ježíš osloví, zvolá radostně: “Rabbuni“ A už už by se mu nejraději vrhla kolem krku...

Naše lidská láska mnohde chybí, ale tam, kde je, dovede být silná. I přes její stálý a smutný nedostatek, který vidíme na každém kroku, může být i silná jako smrt. Ale Marie se setkala s daleko větší láskou – s láskou Boží, která vzkřísila Ježíše z mrtvých. Boží láska je silnější nežli smrt. A není jediného místa v našem ztemnělém světě, kam by nemohla proniknout. To, co je nemožné v našich očích je pro ni možným. Boží láska vyvádí ze smrti a dává nový život. Víme – li o tom, že Ježíš vstal z mrtvých, máme jedinečnou naději i v našich životních pádech. I v našich ztroskotaných vztazích. I v našem lidském odloučení od svých milých, i v našem neúspěšném hledání lásky v tomto světě. Boží láska vyvádí z pekla beznaděje.

Kristus vstal a my jej máme v jeho vzkříšení následovat. I my máme povstat k životu tam, kde bolesti a nářku už nebude. Spolu s Marií budou ke Vzkříšenému pozváni mnozí další – a i my k nim patříme. My, stejně hledající, stejně více či méně milující, všichni kdo s láskou bojovali nerovný zápas se smrtí. Kdo takto v lásce hledá ten pravý zdroj života, bude Kristem sám nalezen. Takto to vyznal kdysi již zmíněný Jaroslav Šimsa: „S jinými jsem se vydal na cestu hledání. Když tu, uprostřed svého vlastního hledání sám jsem nalezen.“
Láska je silná jako smrt. Boží láska je silnější. Důkazem toho je Vzkříšený Ježíš Kristus. On je cílem našeho hledání. Amen.

Modlitba: Vzkříšený Pane, tys přemohl moc smrti a otevřels brány nového života pro všechny kteří v tebe věří. I my se dnes připojujeme k mohutnému chvalo zpěvu všech tvých věrných až do posledních končin země – sláva tobě Pane, tobě který žiješ a kraluješ navěky věků. Amen.